

[Justitsministeren.]

belser at søge at afholde Ungdommen fra at lære noget! Jeg troede, det nye Samfund skulde bygges op paa, at man netop havde en veloplyst og veloplært Ungdom. Møder paa Blaagaardspladsen har altid været tilladt.

For Københavns Vedkommende vil der formentlig kun blive Tale om at forbyde Afholdelse af Møder, naar der paa Grund af forudgaaende Begivenheder, f. Eks. ophidsende Opraab, tidligere Spektakelmøder, maa regnes med en Ophidselsestilstand blandt Mødets Deltagere, der vil bevirke, at Mødet ikke opløses i Ro og Orden, men efterfølges af Gadeoptøjer, Rudeknusning med videre. Endelig er det en Selvfølge, at en stor Demonstration i den indre By ofte vil kunne lægge saa store Hindringer i Vejen for Trafikken, at den ikke vil kunne tillades. Der er i den senere Tid indløbet Klager fra handlende og Beboere ved Grøntorvet, og det kan derfor blive Genstand for Overvejelse at forbyde at afholde Møder der.

Forholdene udenfor København stiller sig, saa vidt Justitsministeriet bekendt, paa lignende Maade. Den ærede Forespørger omtalte Aarhus. I Aarhus tillades Møder af arbejdsløse paa Vilkaar af, at Ro og Orden opretholdes paa Mødepladsen, og at Mødet opløses paa Mødepladsen. Justitsministeriet har fra Aarhus modtaget Indberetning fra Politimesteren om et Sammenstød den 12. September 1932 mellem Politiet og Deltagerne i et Kommunistmøde under følgende Omstændigheder. Deltagerne i et Møde paa Havnepladsen den 12. September 1932 var uanset Vilkaarene for Tilladelsen gaaet i Optog til Forsamlingsbygningen i Amaliegade, hvortil de mod Bestyrelsens Villie vilde skaffe sig Adgang. Gaden blev dog ryddet af Politiet, uden at Stavene blev brugt.

Da Kommunisterne samme Aften holdt et nyt Møde paa Vesterbro for derfra at tiltvinge sig Adgang til Forsamlingsbygningen, henvendte Politiasistenten sig til Taleren, der stod paa en Lastbil, og meddelte ham, at Mødet var ulovligt, og opfordrede ham til at gaa, hvilket ifølge Erklæring fra den konstituerede Politimester, der var til Stede paa Pladsen, skete paa en saadan Maade, at ingen kunde være i Tvivl om, at Politiet forlangte, at de tilstedeværende skulde skilles. Da Taleren nægtede at gaa, blev Deltagerne splittet af Politiet, der trak Stavene. Politimesteren har tillige indberettet, at et senere Andragende om Tilladelse til at holde Møde med paafølgende Demonstration til Forsamlingshuset blev

afslaaet. Sagen har ikke givet Justitsministeriet Anledning til at foretage noget.

Justitsministeriet har ikke modtaget Klager over, at der af Politiet i og udenfor København er udstedt Forbud mod Demonstrationer eller Møder. Det er en Selvfølge, at Regeringen intet har at erindre mod Afholdelsen af offentlige Møder med lovlige Formaal af arbejdsløse eller andre. I Juli 1931 blev der saaledes af Indenrigsministeriet givet Tilladelse til, at Søndermarken benyttedes til et kommunistisk Møde. Ro og Orden skal imidlertid opretholdes, og de, der vil fremkalde Ufred, Uorden og Usikkerhed paa offentlig Gade eller Plads, vil faa at føle, at Landets Myndigheder baade vil og kan haandhæve Ro og Orden.

Jeg kommer nu til Forespørgselsens sidste Punkt:

„Hvad agter Regeringen at foretage for at sikre, at fængslede, der dømmes for politiske Forseelser, ogsaa under Afsoningen af Straffen indrømmes og tilsikres Rettigheder som politiske Forbrydere?“

Jeg besvarer bedst dette Spørgsmaal ved først at oplyse om, hvad der forstaas ved politiske Forbrydelser, og dernæst redegøre for, hvorvidt Straf for politiske Forbrydelser afsones paa en særlig behagelig Maade. Paa begge Punkter synes den ærede Forespørger at være ganske uvidende om Sagens sande Sammenhæng.

Politiske Forbrydelser er ifølge den sidste folkeretslærde v. Liszt

„forsætlige Forbrydelser, der er rettet mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed eller mod Statsoverhovedet eller Statsborgernes politiske Rettigheder“.

Den danske Videnskab slutter sig hertil, saaledes Prof. Aksel Møller og Prof. Munch-Petersen. Retsplejeloven bestemmer ikke, hvilke Sager der som politiske skal behandles ved Nævningeting i Medfør af Grundlovens § 72, 2det Stykke; man har overladt Afgrænsningen til Domstolene. I Rigsdagen har der dog gentagne Gange været gjort Forsøg paa at definere Begrebet politisk Forbrydelse snart paa et objektivt, snart paa et subjektivt Grundlag, men uden at der opnaaedes Enighed herom.

Professor Munch-Petersen anser som i Hovedsagen rigtig følgende af Landstingsudvalget givne Fortolkning:

„Som politiske anses Overtrædelser af Lovbestemmelser, der værner om Statens Selvstændighed og Sikkerhed uadtil og indadtil, Statsforfatningen, Tronfølgerordenen, Kongen, Kongehuset, Tronfølgeren, Rigsforstanderen, Statsraadet, naar det fører Regeringen, Rigsretten,